

Arrest

**nr. 190660 van 14 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 5 augustus 2017 tot teruggrijving, tot nietigverklaring van een visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 augustus om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.R. MUKENDI KABONGO KOKOLO die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 5 augustus 2017 met vlucht AT832 afkomstig uit Luanda aan op de luchthaven te Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grensdoorlaatpost.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt de beslissing tot intrekking van het visum. Deze beslissing wordt verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Meneer B., E. M.

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, werd uw visum onderzocht. Nummer 026467781 afgegeven: 28.07.2017.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene stelt dat hij zijn zoon in België komt halen. Hij legt het paspoort voor van de genaamde B. A., geboren op 24.01.2005, die in België een asielprocedure heeft doorlopen en een voogd kreeg toegewezen. Hij heeft echter een visum afgegeven door Italië voor toerisme. Hij verklaart dat hij naar Italië gaat voor zaken en legt een hotelreservatie voor van een hotel in Rome van 05.08.2017 tot en met 17.08.2017. Hij heeft echter geen vervoersbewijzen voor Italië. Het is gezien zijn intentie om zijn zoon in België te zoeken weinig aannemelijk dat hij vandaag nog naar Italië zou reizen. Ook legt hij geen enkel stuk voor dat een zakenreis aannemelijk maakt (contracten, afspraken, zakelijke contacten).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt tevens de beslissing tot terugdrijving, ter kennis gebracht op dezelfde dag en gemotiveerd als volgt:

“Op 05/08/2017 om 20.50 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal werd door ondergetekende, hoofdinspecteur S. DESMET

de heer :

naam B.

voornaam E. M.

geboren op 17.04.1955 te B. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee wonende te Guinée

houder van het document paspoort nummer 000195128

afgegeven te Guinée op : 16.05.2016

houder van het visum nr. 026467781 van het type C afgegeven door Italië

geldig van 04.08.2017 tot 07.09.2017

voor een duur van 20 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Luanda via Casablanca met vlucht AT832 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene stelt dat hij zijn zoon in België komt halen. Hij legt het paspoort voor van de genaamde B. A., geboren op 24.01.2005, die in België een asielprocedure

heeft doorlopen en een voogd kreeg toegewezen. Hij heeft echter een visum afgegeven door Italië voor toerisme. Hij verklaart dat hij naar Italië gaat voor zaken en legt een hotelreservatie voor van een hotel in Rome van 05.08.2017 tot en met 17.08.2017. Hij heeft echter geen vervoersbewijzen voor Italië. Het is gezien zijn intentie om zijn zoon in België te zoeken weinig aannemelijk dat hij vandaag nog naar Italië zou reizen. Ook legt hij geen enkel stuk voor dat een zakenreis aannemelijk maakt (contracten, afspraken, zakelijke contacten)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Voormelde bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht met een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit zijn de drie bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding werd genomen in toepassing van artikel 74/5 van de vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld – is hiermee aangetoond.

3.3. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 5 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op *schadeloosstelling*.”

De Raad merkt voorts op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling. Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM op het eerste gezicht voornamelijk betreft op de beslissing waarbij hij van zijn vrijheid werd beroofd. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de eerste en tweede bestreden beslissing en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Waar verzoeker verder nog op zeer algemene wijze betoogt dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden geoordeeld dat de thans aangevochten teruggrijping, zelfs indien deze zou zijn behept met een onwettigheid, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijkt uit te maken. Verzoeker beperkt zich tot het eenvoudigweg ontkennen van de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissingen alsook tot de loutere en bijzonder vage bewering dat de teruggrijping een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Guinee zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.4.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985, van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode) en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Hij betoogt dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoeker herhaalt dat hij in het bezit is van een geldig visum en uit zijn betoog volgt dat hij van oordeel is dat zulks voldoende is om zich de toegang tot het grondgebied te verschaffen

en door te reizen naar Italië. Hij is van mening dat hij aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden heeft voldaan doordat hij een Schengenvisum heeft bekomen. Hij betoogt dat de Unierechtelijke bepalingen nergens voorzien dat bijkomende voorwaarden kunnen worden gesteld, met name het verduidelijken en staven van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 dient te worden vastgesteld dat uit de weergave door verzoeker van de betrokken artikelen blijkt dat hij doelt op de artikelen 5 en 15 van de overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985. Artikel 5 van deze overeenkomst werd echter ingetrokken door artikel 39, eerste lid, van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de schengengrenscore) en artikel 15 van deze overeenkomst werd ingetrokken door artikel 56, eerste lid, van de visumcode, zodat verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Artikel 6, eerste lid, van de huidige schengengrenscore - zoals dit is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de verordening nr. 562/2006 wordt ingetrokken - handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS signaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;”.

Artikel 34 van de visumcode bepaalt wanneer een visum kan worden nietig verklaard of ingetrokken en luidt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze

is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”

Deze bepaling doet echter geen afbreuk aan het feit dat het gegeven dat verzoeker over een visum beschikt niet impliceert dat hij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 30 van diezelfde visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat verweerder verder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Rekening houdende met de inhoud van voormelde wettelijke bepalingen toont verzoeker niet aan dat verweerder een bijkomende niet in de wet voorziene eis stelde.

Een vreemdeling kan aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. Het bezit van een geldig paspoort en geldig visum, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf in Italië, het reisdoel en het toeristisch reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Het feit dat verzoeker desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht, zoals verzoeker beweert, belet de met grenscontrole belaste instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied nogmaals te verifiëren.

Een miskenning van enige Europeesrechtelijke regel, van de motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur of bevoegdheidsoverschrijding in hoofde van verweerder kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stipt aan dat de motivering lapidair, stereotiep, niet pertinent en ontoereikend is en dat er sprake is van een typemotivering die toepassing vindt in alle gevallen van personen die het Schengenvisum verkregen via België. Ook geeft hij aan dat een motivering in rechte ontbreekt. Hij geeft aan dat hij voor zijn afreis niet werd verwittigd dat hij over stukken ter staving van zijn reisdoel en de verblijfsomstandigheden diende te beschikken.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste en tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen werden genomen.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 34 van de visumcode, uiteengezet dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, omdat verzoeker stelt dat hij zijn zoon in België komt halen. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker een visum heeft, afgegeven door Italië voor toerisme. Er wordt ingegaan op zijn verklaringen hierover, met name dat hij naar Italië gaat voor zaken en een hotelreservatie heeft van een hotel in Rome van 5 augustus 2017 tot 17 augustus 2017. Hij heeft echter geen vervoersbewijzen voor Italië. De beslissing besluit dat, gezien verzoekers intentie om zijn zoon in België te zoeken, het weinig aannemelijk dat hij vandaag nog naar Italië zou reizen. Ook legt hij geen enkel stuk voor dat een zakenreis aannemelijk maakt (contracten, afspraken, zakelijke contacten).

Zo wordt in de tweede bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt eveneens toegelicht dat verzoeker stelt dat hij zijn zoon in België komt halen. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker een visum heeft, afgegeven door Italië voor toerisme. Er wordt ingegaan op zijn verklaringen hierover, met name dat hij naar Italië gaat voor zaken en een hotelreservatie heeft van een hotel in Rome van 5 augustus 2017 tot 17 augustus 2017. Hij heeft echter geen vervoersbewijzen voor Italië. De beslissing besluit dat, gezien verzoekers intentie om zijn zoon in België te zoeken, het weinig aannemelijk is dat hij vandaag nog naar Italië zou reizen. Ook legt hij geen enkel stuk voor dat een zakenreis aannemelijk maakt (contracten, afspraken, zakelijke contacten).

De Raad stelt aldus vast dat wordt geduid op basis van welke juridische grond de eerste en tweede bestreden beslissing werden genomen. Ook de feitelijke overwegingen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissingen worden weergegeven. *Prima facie* kan verzoeker, gelet op voorziene motivering, bezwaarlijk stellen dat deze motivering stereotiep zou zijn of een typemotivering zou betreffen. De Raad stipt aan dat in onderhavig geval de beslissingen worden geïndividualiseerd, nu concreet wordt ingegaan op de omstandigheden van het specifieke geval en de door verzoeker afgelegde verklaringen ten overstaan van de grensinspectiediensten. Verzoeker is ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat het een motivering is die toepassing vindt in alle gevallen van personen die via België de Schengenzone binnenkomen met een Italiaans visum.

De motivering van de eerste en tweede bestreden beslissing is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om met kennis van zaken de beschikbare rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het administratief dossier bevindt zich het politieverlag van 5 augustus 2017 dat werd

opgemaakt door de Federale politie op de luchthaven van Zaventem. Daarin worden de verklaringen van verzoeker omstandig en uitgebreid weergegeven. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker de concrete vaststellingen van de eerste en tweede bestreden beslissing niet weerlegt. Hij betwist niet dat hij bij aankomst in België, wat het toeristisch reismotief in Italië betreft, geen stukken kon voorleggen ter staving hiervan en ook zijn verklaringen op dit punt niet konden overtuigen waar hij stelt dat hij voor zaken naar Rome reisde. Hij betwist evenmin dat hij voorhield dat zijn zoon in België is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Op het eerste zicht toont verzoeker met zijn betoog evenmin het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan dat hij op het ogenblik dat hij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen van zijn reismotief en zijn verblijfsomstandigheden niet bij machte was om dit te doen.

De Raad herhaalt verder dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de voorwaarden die hij heeft moeten vervullen voor het verkrijgen van een visum. Het louter beschikken over een geldig visum verleent hem geen recht op toegang tot de Schengenzone. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan voorleggen ter staving van het voorgenomen verblijf.

Er wordt *prima facie* niet aangetoond dat verweerder niet met alle elementen die hem gekend waren voor het nemen van de eerste en tweede bestreden beslissing rekening heeft gehouden. De feitelijkheden die worden weergegeven in deze beslissingen vinden steun in het administratief dossier. Enige kennelijk onredelijke beoordeling blijkt verder niet. Hieraan wordt ook geen afbreuk gedaan door het gestelde door verzoeker dat hij voorafgaandelijk niet werd verwittigd van het gegeven dat hij om daadwerkelijk toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in staat diende te zijn om zijn toeristisch verblijf in Rome en de verblijfsomstandigheden aannemelijk te maken. Niet alleen betreft het een loutere bewering die klemmt met verzoekers verklaringen dat hij zijn zoon in België komt bezoeken en op zakenreis gaat naar Rome, er dient ook te worden aangestipt dat het de eigen verantwoordelijkheid is van verzoeker om zich afdoende te informeren omtrent een voorgenomen reis naar een Schengenlidstaat.

Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is niet ernstig.

3.5. Er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. VAN CAMP